

การวิเคราะห์การออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษเสียง /s/ และ /ed/
และกลวิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจ ชั้นปีที่ 1
มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย: การวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์

The Pronunciation Analysis of English Final Consonants /s/ and /ed/ and English
Pronunciation Strategies of First Year Business English Major Students of Loei Rajabhat
University: A Linguistic Analysis

อาทิตย์ ถมมา¹

Email: atit2526@hotmail.com

บทคัดย่อ

การออกเสียงภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาไทย บทความนี้นำเสนอการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษท้ายคำเสียง /s/ และ /ed/ ทดลองกับนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 30 คน ปีการศึกษา 2563 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษท้ายคำเสียง /s/ และ /ed/ ที่มีต่อการแทรกแซงทางด้านภาษาศาสตร์ ผลการศึกษาพบว่านักศึกษามีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียง /s/ ประกอบด้วยหน่วยเสียงย่อย [z] ผิดพลาดมากที่สุดเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 100 หน่วยเสียงย่อย [lz] รองลงมาเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 38.2 หน่วยเสียงย่อย [s] ผิดพลาดน้อยที่สุดเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 15.3 ปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียง /ed/ ประกอบด้วยหน่วยเสียงย่อย [d] ผิดพลาดมากที่สุดเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 93.3 หน่วยเสียงย่อย [t] รองลงมาเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 85.2 หน่วยเสียงย่อย [ld] ผิดพลาดน้อยที่สุดเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 66.6 2) กลวิธีที่นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจใช้ในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำเสียง /s/ และ /ed/ นักศึกษาใช้กลวิธีต่างๆ เพื่อลดการออกเสียงประกอบไปด้วย การตัดเสียง (Deletion) การแทนที่ของเสียง (replacement) การเห็นอย่างไรก็อ่านอย่างนั้น (Shallow orthography) และการเพิ่มเสียง (Insertion) ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจเกิดจากการขาดความรู้เรื่องการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษท้ายคำ และการแทรกแซงของภาษาแม่

คำสำคัญ: การออกเสียง, เสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษ /s/ และ /ed/, กลวิธีการออกเสียง, การวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์

Abstract

English pronunciation plays an important role in learning a foreign language, which is the important basic of English speaking skills for Thai students. This paper presents the pronunciation of English final consonants /s/ and /ed/. It was examined with 30 Thai first-year undergraduate students under the Faculty of Humanities and Social Sciences, Business English major in the academic year 2020. The objectives were to 1) to analyze the pronunciation problem of English final consonants /s/ and /ed/ which result to Linguistic interference. It was found that students had the pronunciation problems of the phoneme /s/ sound consisting of the allophone /z/ which was the most serious errors at 100%, the allophone /lz/ was at 38.2% and the allophone /s/ was finally at 15.3%. Pronunciation problems of the phoneme /ed/ sound consisting of the allophone [d] was found to be the most serious errors at 93.3%, the allophone [t] was at 85.2% and the allophone [ld] was finally found to be at 66.6% 2) strategies used by Business English major students in pronouncing of final consonants /s/ and /ed/. Many strategies were found to be used in different ways in order to avoid pronouncing which consists of deletion, replacement, shallow orthography and insertion. The results showed that the English pronunciation problems of Business English major students was the lack of knowledge of pronouncing the English final consonants and their mother tongue interferences.

Keywords: pronunciation, English final consonants /s/ and /ed/, pronunciation strategy, linguistic analysis

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

ความนำ

ภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีความแตกต่างกันทั้งระบบเสียง ระบบคำ ระบบประโยค ที่สำคัญตระกูลของทั้งสองภาษามีที่มาแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือภาษาอังกฤษมาจากตระกูลอินโดยูโรเปียน (Indo-European Language) และภาษาไทยมาจากตระกูลซิงทิเบต (Sino-Tibetan) การเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศก็ยิ่งทำให้เกิดความยากลำบากในการทำ ความเข้าใจของระบบทั้งสองภาษา โดยเฉพาะการออกเสียง (Pronunciation) ซึ่งคนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศเกิดความล้มเหลวในการฝึกการออกเสียง เนื่องจากระบบเสียงภาษาอังกฤษ และระบบเสียงภาษาไทยมีความแตกต่างกัน และอีกสาเหตุหนึ่งคือระบบการศึกษา โดยเฉพาะครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนที่ขาดแคลนครูเจ้าของภาษา (English native speaker) โดยเฉพาะโรงเรียนที่อยู่ห่างไกล โรงเรียนเล็กๆ ครูสอนภาษาอังกฤษที่มีวุฒิตงตรงสาขามีไม่เพียงพอ หรือครูสอนภาษาอังกฤษวุฒิไม่ตรง สาขาสอนภาษาอังกฤษ จึงไม่เข้าใจเกี่ยวกับการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ที่ถูกต้อง เมื่อครูสอนการออกเสียงผิด เด็กก็ย่อมออกเสียงผิดตามไปด้วย หรือคนไทยบางคนไม่ค่อยจะเข้มงวดกับการฝึกการออกเสียง ประมารมร์ตัน โชติกเสถียร (2552) กล่าวว่า หากออกเสียงภาษาอังกฤษผิด จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายของประโยคผิด เช่น ถ้าผู้พูดต้องการพูดประโยค “Jane’s answer was wrong.” แต่ไปพูดว่า “Jane’s answer was long.” แทนที่ผู้ฟังจะเข้าใจว่า “คำตอบของเจนผิด” กลับไปเข้าใจว่า “คำตอบของเจนยาว” เป็นต้น ซึ่งปัญหานี้สืบเนื่องมาจากการเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้น อนุบาล-ชั้นมัธยม และส่งผลถึงระดับอุดมศึกษา จากเหตุผลเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของความล้มเหลวทางการศึกษา บทความนี้จะเน้นไปที่ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ /s/ และ /ed/ เท่านั้น จะเห็นได้จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้

ศิริรัตน์ ชูพันธ์ อรรถพลพิพัฒน์ (2560) ศึกษาการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี พบว่า เสียงเสียดแทรก (Fricative) /f, v, θ, ð, z, ʃ, ʒ/ เสียงกักเสียดแทรก (Affricate) /tʃ, dʒ/ และเสียงข้างลิ้น /l/ ของนักศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 50 มีแต่เสียง /s/ ที่ถูกต้องมากที่สุดอยู่ที่ร้อยละ 47.4 ซึ่งสรุปได้ว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานีส่วนใหญ่ไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทยได้ รูปแปรเสียงที่ปรากฏในการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างจึงมีความโน้มเอียงเข้าสู่ภาษาแม่ เป็นปรากฏการณ์ที่แสดงให้เห็นการแทรกแซงของภาษา (Language interference)

อาภาพรชัย เรืองกุล (2563) ศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคำที่ลงท้ายด้วย /ed/ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาไทยมีปัญหาเกิดขึ้นกับตำแหน่งท้ายคำ /ed/ ของคำกริยา โดยเป็นการศึกษาวิจัยกึ่งทดลองซึ่งได้นำมาใช้กับนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 33 คน ปีการศึกษา 2561 ผลวิจัยพบว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษท้ายคำที่ลงท้ายด้วย /ed/ พบว่านักศึกษามีปัญหาในการออกเสียงท้าย /t/ มากที่สุด ออกเสียงได้เพียง 49.38% รองลงมาคือเสียง /d/ ออกเสียงได้เพียง 63.63% และเสียง /ɪd/ ง่ายที่สุด ออกเสียงได้ 70.90% การวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าอุปสรรคในการออกเสียงภาษาอังกฤษท้ายคำ /ed/ มีบทบาทของการถ่ายโอนเชิงลบ การขาดความรู้ในการออกเสียงท้ายคำในภาษาอังกฤษที่เดิม /ed/ การสรุปกฎเกณฑ์ที่เกินความพอดี และการเข้าถึงภาษาปลายทางที่ไม่เพียงพอ

Thomma and Pramodini (2020) ศึกษาความท้าทายในการเรียนพยัญชนะภาษาอังกฤษโดยคนไทยซึ่งศึกษากับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเลย ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2561 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ จำนวน 60 คน เป็นการทดสอบการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ พบว่าเสียงที่มีปัญหาเกิดขึ้นกับเสียงเสียดแทรก (Fricative) และเสียงกักเสียดแทรก (Affricate) เช่นเดียวกับผลวิจัยของ ศิริรัตน์ ชูพันธ์ อรรถพลพิพัฒน์ (2560) ในการทดสอบของเสียงท้าย /z/ ที่ไม่มีอยู่ในระบบเสียงภาษาไทย ซึ่งส่วนใหญ่ของนักศึกษาจะออกเสียง /z/ ท้ายคำ แทนเป็นเสียง /s/ ซึ่งปรากฏในระบบเสียงภาษาไทย เป็นที่แน่นอนว่าหากผู้เรียนออกเสียงที่ไม่คุ้นเคย ผู้เรียนย่อมใช้ความเคยชินในการออกเสียงที่ใกล้เคียงกับภาษาแม่ (Mother tongue) มาแทรกแซง (Interference) เพื่อเป็นการทดแทนเสียงที่ออกเสียงยากกว่า สอดคล้องกับ ประมารมร์ตัน โชติกเสถียร (2552: 97) กล่าวว่า เมื่อเสียง /s/ ปรากฏในตำแหน่งท้ายคำ มักจะเป็นปัญหาสำหรับคนไทยเนื่องจากเสียงพยัญชนะ /s/ ไม่เกิดในตำแหน่งท้ายคำในภาษาไทย และ คิตา เยี่ยมขันติถาวร (2555: 22) เสียง /z/ ไม่สามารถเทียบเคียงกับเสียงใดได้ เด็กไทยจึงมักแทนเสียง /z/ เป็นเสียง /s/ เช่น zoo เป็น sue เป็นต้น

ดังนั้น ผู้เขียนจึงสนใจการศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการฝึกการออกเสียงภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย บทความนี้ได้ทำการทดสอบเฉพาะเสียงพยัญชนะท้ายคำ /s/ และ /ed/ ซึ่งไม่ค่อยปรากฏในการใช้กลวิธีที่นักศึกษาใช้ในการออกเสียง /s/ และ /ed/ ตามวิธีการวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์

วัตถุประสงค์

1. วิเคราะห์สาเหตุที่เกิดปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ /s/ และ /ed/ ที่มีผลต่อการแทรกแซงทางด้านภาษาศาสตร์

2. ค้นหากลวิธีในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ /s/ และ /ed/ ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจ

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ผู้เขียนพยายามตอบคำถามดังต่อไปนี้

อะไรเป็นสาเหตุของการออกเสียงผิดพลาดเสียงพยัญชนะท้ายคำ /s/ และ /ed/

ขอบเขตของบทความ

บทความนี้ได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

1. ประชากร ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ที่กำลังเรียนวิชาสหศาสตร์และสรศาสตร์ รหัสวิชา 1531116 จำนวน 30 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 30 คน
3. บทความนี้ได้ทำการทดสอบเฉพาะคำศัพท์แบบพยางค์เดียว (Monosyllabic word) และคำศัพท์แบบหลายพยางค์ (Polysyllabic word) ซึ่งชนิดของคำศัพท์ในเสียงท้ายคำเสียง /s/ เป็นกริยาช่องที่ 1 และเสียง /ed/ เป็นคำกริยาในอดีต (Past และ Past participle tense) เท่านั้น ไม่รวมถึงระดับวลี ประโยค และอื่นๆ

วิธีดำเนินการบทความ

บทความนี้ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Error analysis) และใช้สถิติค่าเฉลี่ยร้อยละเบื้องต้นเพื่อการสนับสนุนผลของการวิเคราะห์ข้อมูล (Statistical analysis) เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาได้มาจากหนังสือ บทความ บทความวิจัย และข้อมูลสถิติได้มาจากการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ซึ่งเป็นตารางการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยแบ่งเป็นเสียงพยัญชนะท้ายเสียง /s/ และเสียงพยัญชนะท้ายเสียง /ed/ ผู้เขียนได้สุ่มเลือกคำศัพท์ที่นักศึกษาเคยเรียนผ่านมาในระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา ส่วนใหญ่เป็นคำศัพท์แบบพยางค์เดียว (Monosyllabic word) และมีจำนวนแค่ 4 คำศัพท์เป็นแบบหลายพยางค์ (Polysyllabic word) ข้อมูลตัวเลขทางสถิติที่ได้มา ผู้เขียนได้ออกแบบตารางคำศัพท์ จำนวน 42 คำ โดยแยกเป็น 2 ฉบับ 1) เสียงท้ายคำเสียง /s/ จำนวน 21 เสียง โดยเรียงตามอาการเกิดของเสียง (Manner of articulations) อย่างละ 1 เสียง 2) เสียงท้ายคำเสียง /ed/ จำนวน 21 เสียง โดยเรียงตามอาการเกิดของเสียง (Manner of articulations) อย่างละ 1 เสียง เช่นเดียวกัน หลังจากนั้นผู้เขียนและเจ้าของภาษา (Native speakers) ได้ตรวจสอบการออกเสียงของนักศึกษาทั้งหมด 30 คน ตามลำดับ หากออกเสียงท้ายผิด ถือว่าผิด หากออกเสียงท้ายถูกต้อง ถือว่าถูก ขึ้นตอนมาได้ทำการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยร้อยละข้อผิดพลาดในการออกเสียงของทั้ง 2 กลุ่มเสียง (/s/ และ /ed/) เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพที่จะได้มาซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นปัญหาจากการออกเสียงของนักศึกษาที่แท้จริง คำศัพท์เหล่านี้จะไม่ได้อธิบายแก่นักศึกษาก่อนว่าเป็นการออกเสียงเรื่อง /s/ และเสียง /ed/ แต่จะอธิบายหลังจากกิจกรรมทั้งหมด

สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

$$\text{ร้อยละข้อผิดพลาด (Error percentage)} = \frac{\text{จำนวนคะแนนการออกเสียง}}{\text{จำนวนคะแนนเต็ม}} \times 100$$

เนื้อหา

Cambridge Advanced Learner's Dictionary (2008: 1137) ให้คำนิยาม “การออกเสียง” (Pronunciation) คือวิธีการออกเสียงของคำ ในที่นี้การออกเสียงของคำก็คือการออกเสียงของแต่ละเสียงในคำนั้นๆ การเรียนรู้การออกเสียงจำเป็นต้องเรียนรู้หลักการอย่างน้อย 3 ประการ 1) สัทศาสตร์ (Phonetics) คือเรียนเรื่องหน่วยเสียงของแต่ละเสียง 2) สรศาสตร์ (Phonology) เรียนรู้วิธีการออกเสียงของแต่ละหน่วยเสียง 3) สัทสัมพันธ์ลักษณะ (Suprasegmental feature) คือลักษณะต่างๆ ของเสียงพูดที่มีความหลากหลายมากกว่าเสียงพยัญชนะ และสระ การออกเสียงเป็นวิชาหลักทางภาษาศาสตร์ (Linguistics) คือเรื่องสัทศาสตร์ (Phonetics) และสรศาสตร์ (Phonology) ในบทความนี้มุ่งเน้นศึกษาการออกเสียงแบบสรศาสตร์ (Phonology) เท่านั้น โดยเฉพาะเรื่องการออกเสียง /s/ และ /ed/ นั้นหนา รณเกียรติ (2555: 25) ให้คำนิยามคำว่าสรศาสตร์ไว้ว่า เป็นศาสตร์ที่ทำให้เห็นความสำคัญว่าเป็นสองเสียงหากเกิดในสภาพแวดล้อมที่เหมือนกัน เช่น เสียง /f/ และเสียง /v/ ในคำว่า fan - van เสียง /i/ และ /e/ ในคำว่า /sit/ และ /set/ แล้วทำให้คำในภาษามีความหมายต่างกันจะถือว่าเสียงทั้งสองซึ่งเป็นคู่เทียบเสียงนั้น มีฐานะเป็นคนละหน่วยเสียง ไม่สามารถจะเอามาใช้แทนที่กันได้ เพราะจะทำให้เกิดความหมายของคำเปลี่ยนไป ความรู้ทางสัทวิทยาหรือระบบเสียง (Phonology /

Sound system) มีส่วนสำคัญในการแก้ไขการออกเสียงเช่นกัน ในระบบเสียงของภาษาทุกภาษาประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ (ถ้ามี) การลงเสียงหนัก ทำนองเสียง หน่วยเสียงทั้งหลายจะมาประกอบเข้าเป็นพยางค์

ส่วนหน่วยเสียง (Phonemes) ในภาษาอังกฤษเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องสัทศาสตร์ (Phonetics) และเป็นส่วนสำคัญที่จะนำไปสู่การออกเสียงแบบสัทศาสตร์ (Phonology) ของเสียง /s/ และ /ed/ ซึ่งหน่วยเสียงก็คือเสียงของพยัญชนะ และสระของแต่ละภาษาแต่ไม่มีความหมายใดๆ ถ้าเป็นหน่วยเสียงในภาษาอังกฤษคือ หน่วยเสียงพยัญชนะและสระ (บทความนี้ยึดหลักการออกเสียงแบบอังกฤษ (RP) British Received Pronunciation) หน่วยเสียงพยัญชนะมีทั้งหมด 24 เสียง ประกอบไปด้วยเสียงก้อง (Voiced) /b/, /d/, /g/, /dʒ/, /m/, /n/, /ŋ/, /v/, /ð/, /z/, /ʒ/, /l/, /w/, /r/, /j/ (*ถึงแม้ว่าเสียงท้ายคำใน RP เสียง /r/ จะไม่ออกเสียงก็ตาม ก็ไม่มีผลทำให้การออกเสียง /s/ และ /ed/ เปลี่ยนแปลง) และเสียงไม่ก้อง (Voiceless) /p/, /t/, /k/, /tʃ/, /f/, /θ/, /s/, /ʃ/, /h/ หน่วยเสียงสระมีทั้งหมด 25 เสียง ประกอบไปด้วย /i/, /e/, /æ/, /ʌ/, /ɒ/, /ʊ/, /ə/, /i:/, /ɑ:/, /ɔ:/, /u:/, /ɜ:/, /ɪə/, /eə/, /ʊə/, /eɪ/, /aɪ/, /ɔɪ/, /əʊ/, /aʊ/, /eɪə/, /aɪə/, /ɔɪə/, /əʊə/, /aʊə/ สระทั้งหมดถือว่าเป็นเสียงก้อง Crystal (2003: 347) ให้คํานิยามหน่วยเสียง คือ ระบบเสียงที่เล็กที่สุดของภาษา ตามทฤษฎีสัทวิทยาตั้งเดิม Kelly (2007: 1) กล่าวว่าเสียงที่แตกต่างภายในภาษา แม้ว่าจะมีความแตกต่างกันเล็กน้อยในวิธีการออกเสียง แต่เราก็ยังคงอธิบายวิธีของแต่ละเสียงที่ถูกพูดออกมาได้อย่างแม่นยำ อย่างมีเหตุผล Fromkin et al. (2003: 324) กล่าวเกี่ยวกับหน่วยเสียงว่า เด็กๆ จดจำหน่วยเสียงได้ตั้งแต่เล็กๆ ซึ่งปราศจากการสอนใดๆ ดังนั้น เราสามารถสรุปได้ว่า หน่วยเสียงในภาษาใดๆ ก็ตามที่ปรากฏมีพยัญชนะและสระ ย่อมถูกเรียนรู้ได้มาตั้งแต่กำเนิดโดยอัตโนมัติ

หน่วยเสียงพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษ จำเป็นต้องเข้าใจหน่วยเสียงย่อย กล่าวคือ หน่วยเสียงย่อย (Allophone) เป็นเสียงที่ถูกปล่อยออกมาจากหน่วยเสียง (Phoneme) อีกครั้งหนึ่ง และเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องสัทศาสตร์ (Phonology) Fromkin et al (2003: 283) ได้นิยามไว้ว่า หน่วยเสียงเป็นหน่วยของจิตใจที่เป็นนามธรรม ส่วนหน่วยเสียงย่อยเป็นการออกเสียงที่แท้จริงของหน่วยนามธรรมทั้งหมด ซึ่งเกิดต่างกันที่สภาพแวดล้อม ขยายความได้ว่า เสียงหนึ่งเสียงสามารถออกเสียงย่อยๆ ตามสภาพแวดล้อมที่เสียงนั้นๆ เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นต้นคำ กลางคำ หรือท้ายคำ หรือตามเสียงพยัญชนะบางตัว ก็จะออกเสียงต่างกัน เช่น เสียง /p/ ตามหลัง /s/ หากเสียง /p/ เกิดขึ้นต้นคำ เช่น “pin” เสียง /p/ ก็จะเป็นเสียงพ่นลม (Aspiration) คือเสียงที่มีกลุ่มลมพุ่งออกมาจากริมฝีปากทั้งสอง หากเสียง /p/ เกิดตามหลังเสียง /s/ เช่น “speak” เสียง /p/ จะเป็นเสียงไม่พ่นลม (Unaspiration) คือไม่มีกลุ่มลมพุ่งออกมาจากริมฝีปากทั้งสอง

ก่อนจะกล่าวถึงวิธีการออกเสียงย่อยของเสียง /s/ และ /ed/ ควรจะทราบว่าทำไมต้องพูดถึงเรื่องหน่วยเสียงย่อย (Allophone) เนื่องจากหน่วยเสียงย่อยเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการออกเสียงของหน่วยเสียง (Phoneme) แต่ละหน่วยเสียงสามารถอธิบายลักษณะการออกเสียงที่แตกต่างกัน (Distinctive feature) หมายถึงตำแหน่งของเสียงที่เปล่งออกมามีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับที่มาของแต่ละเสียง บางหน่วยเสียงที่เราเห็นอาจจะไม่เป็นหน่วยเสียงที่เราได้ยิน ตัวอย่างเช่น /p/ ปกติเสียงจะเป็นเสียงไม่ก้อง (Voiceless) เกิดจากริมฝีปาก (Bilabial) เป็นเสียงหยุด (Plosive) ออกเสียงเป็น [เปอะ] เมื่อเราพิจารณาแล้ว /p/ เกิดขึ้นได้ทุกตำแหน่งในคำ แต่เมื่อออกเสียงแล้วจะไม่ได้ออกเสียงเป็น [เปอะ] อย่างเดียว ดังตัวอย่างเช่น ตำแหน่งต้นคำ Pen /p/ เกิดขึ้นต้นคำ เมื่อออกเสียงจะกลายเป็นเสียง [เปอะ] ตำแหน่งกลางคำ Apple /p/ เกิดขึ้นกลางคำ เมื่อออกเสียงจะกลายเป็นเสียง [pʰ] ออกเสียงว่า [เพอะ] ซึ่งเป็นเสียงการพ่นลม (Aspiration) ตำแหน่งท้ายคำ Hope /p/ เกิดขึ้นท้ายคำ เมื่อออกเสียงจะกลายเป็นเสียง [เปอะ]

ข้อสังเกต ถ้าหน่วยเสียง /n/, /t/ หรือ /s/ ตามหลังหน่วยเสียง /p/ ในตำแหน่งต้นคำ ตัวหน่วยเสียง /p/ จะไม่ออกเสียง เช่น psychology /saɪ'kɒlədʒi/, pneumonia /nju:'məʊniə/, ptyalin /sar'ki:k/ เป็นต้น (ปรารภรัตน์ โชติกเสถียร, 2552: 65)

ดังนั้น /p/ จึงเป็น Allophone เพราะว่า

1. ทั้ง 3 เสียงย่อยเป็นเสียงไม่ก้อง (Voiceless) เกิดจากริมฝีปาก (Bilabial) เป็นเสียงหยุด (Plosive)
2. ถึงแม้ตำแหน่งจะเกิดต่างกัน เสียงต่างกัน แต่ความหมายไม่ได้เปลี่ยนแปลงใดๆ
3. เราสามารถบอกว่า [pʰ] และ /p/ เป็นหน่วยเสียงย่อยของหน่วยเสียง คือ /p/

ในภาษาอังกฤษการออกเสียง /s/ และ /ed/ ในตำแหน่งท้ายคำ จำเป็นที่จะต้องเข้าใจและออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ มิฉะนั้นหากออกเสียงผิด สิ่งตามมาคือความเข้าใจคาดเคลื่อน ฟังไม่รู้เรื่อง สุดท้ายทำให้สื่อสารผิดพลาด ในกรณีนี้ถ้าคนไทยที่สอนภาษาอังกฤษไม่ได้จบภาษาศาสตร์ หรือเป็นผู้เชี่ยวชาญในการออกเสียง หรือไม่ได้รับการอบรมเรื่องการออกเสียง ก็จะไม่รู้วิธีในการออกเสียงที่ถูกต้อง เนื่องมาจากการออกเสียง /s/ และ /ed/ ในตำแหน่งท้ายคำ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการออกเสียงของหน่วยเสียง (Phoneme) และหน่วยเสียงย่อย (Allophone) ตามลำดับ

หน่วยเสียงย่อยในการออกเสียง /s/, /ed/

หน่วยเสียง /s/ และ /ed/ สามารถแยกเป็นหน่วยเสียงย่อยได้อย่างละ 3 เสียง ดังนี้

- หน่วยเสียง (Phoneme) /s/ ประกอบด้วย [s], [z], [ɪz] - หน่วยเสียง (Phoneme) /ed/ ประกอบด้วย [t], [d], [ɪd]

การออกเสียง /s/ ต้องตามหลังคำต่อไปนี้

- เติมกับคำนามให้เป็นพหูพจน์ (Plural noun) เช่น books
- เติมกับคำนามที่แสดงความเป็นเจ้าของ (Possession nouns) โดยเติม Apostrophe ('s) และกริยาต้องเป็นกริยาบุรุษที่ 3 ประธานเอกพจน์ (A singular third person subject) เช่น Andrew's hand is broken.
- เติมกับคำกริยาบุรุษที่ 3 ประธานเอกพจน์ (A singular third person subject) เช่น She eats mango.
- เติมกับคำบุรุษสรรพนาม (Personal Pronouns) เฉพาะ He, She, It เติมกับคำนาม (Noun) ที่เป็นประธาน จากการลดรูปของคำกริยา is, has, was โดยเติม Apostrophe ('s) เช่น He's handsome. Peter's young.

กฎการออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียง /s/ ในภาษาอังกฤษ

- ออกเสียงท้ายคำเสียง /s/ ออกเสียงเป็น /เสอะ/ เมื่อหน่วยเสียง (Phoneme) เป็นเสียงไม่ก้อง (Voiceless) ประกอบด้วยเสียง /p/, /t/, /k/, /f/, /θ/ ตัวอย่างเช่น stops /tɒps/, speaks /spi:ks/, myths /mɪθs/ เป็นต้น ยกเว้นเสียงเสียดแทรกอูสุ่ม (Sibilants fricative) ซึ่งเป็นเสียงเสียดแทรกที่มีความดังของเสียง (Intensity) มากกว่าและมีระดับเสียง (Pitch) สูงกว่าเสียงเสียดแทรกอื่นๆ คือ /s/, /ʃ/, /tʃ/ ถือว่าเป็นเสียงไม่ก้อง (Voiceless) เหมือนกัน เมื่อเติม /s/ เข้าไปจะไม่มีกรการออกเสียงเหมือนเสียงไม่ก้องอื่นๆ เนื่องจากเป็นข้อยกเว้นของเสียงเสียดแทรกอูสุ่ม (Sibilants)

- ออกเสียงท้ายคำเสียง /z/ ออกเสียงเป็น /เซอะ/ เมื่อหน่วยเสียง (Phoneme) เป็นเสียงก้อง (Voiced) ประกอบด้วยเสียง /b/, /d/, /g/, /v/, /ð/, /m/, /n/, /ŋ/, /r/, /l/ และหน่วยเสียงสระทั้งหมด (Vowel phoneme) ตัวอย่างเช่น dogs /dɒgz/, sings /sɪŋz/, plays /pleɪz/ เป็นต้น ยกเว้นเสียงเสียดแทรกอูสุ่ม (Sibilants) ซึ่งเป็นเสียงเสียดแทรกที่มีความดังของเสียง (Intensity) มากกว่าและมีระดับเสียง (Pitch) สูงกว่าเสียงเสียดแทรกอื่นๆ คือ /z/, /ʒ/, /dʒ/ เมื่อเติม /s/ เข้าไปจะไม่มีกรการออกเสียงเหมือนเสียงก้องอื่นๆ เนื่องจากเป็นข้อยกเว้นของเสียงเสียดแทรกอูสุ่ม (Sibilants)

- ออกเสียงท้ายคำเสียง /ɪz/ ออกเสียงเป็น /ซึช/ เมื่อหน่วยเสียง (Phoneme) ที่ปรากฏเป็นเสียงเสียดแทรกอูสุ่ม (Sibilants) ซึ่งมีความเข้มสูง โดยพลังงานจะรวมตัวอยู่ที่ช่วงความถี่สูงประกอบไปด้วยเสียง /s/, /ʃ/, /tʃ/, /z/, /ʒ/, /dʒ/ ทั้งที่เป็นเสียงก้องและเสียงไม่ก้อง ตัวอย่างเช่น classes /kla:sɪz/, batches /bætʃɪz/, buzzes /bʌzɪz/ เป็นต้น

สรุปการออกเสียง /s/ เราจะเห็นว่าเมื่อได้เรียนรู้เกี่ยวกับการออกเสียงก้อง (Voiced) และไม่ก้อง (Voiceless) ในภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์แล้วจะทราบวิธีการออกเสียงย่อยของเสียง /s/ ได้อย่างชัดเจน

การออกเสียง /ed/ ต้องตามหลังคำต่อไปนี้

- เติมกับคำกริยาที่เป็นอดีตกาล (Past simple tense) เช่น walked
- เติมกับคำกริยาช่องที่ 3 (Past participle) ซึ่งมีรูปโดยการเติม /ed/ เช่น opened, worked, stopped เป็นต้น
- เติมกับคำคุณศัพท์ (Adjective) เช่น an aged man, a loved girl, a rugged face

กฎการออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียง /ed/ ในภาษาอังกฤษ

- /ed/ ออกเสียงเป็นเสียง /t/ ออกเสียงว่า /ตี/ เมื่อ /ed/ ตามหลังคำกริยาของหน่วยเสียงที่ไม่เป็นเสียงก้องทุกเสียง (Voiceless) คือ /p/, /k/, /f/, /θ/, /s/, /ʃ/, /tʃ/ ตัวอย่างเช่น stopped /stɒpt/, laughed /lɑ:ft/, watched /wɒtʃt/ เป็นต้น ยกเว้นหน่วยเสียง /t/ ซึ่งเป็นเสียงไม่ก้อง (Voiced) ไม่ต้องออกเสียง /t/ ออกเสียงว่า /ตี/ ตามกฎนี้

- /ed/ ออกเสียงเป็นเสียง /d/ ออกเสียงว่า /ดี/ เมื่อ /ed/ ตามหลังคำกริยาของหน่วยเสียงที่เป็นเสียงก้องทุกเสียง (Voiced) คือ /b/, /g/, /v/, /ð/, /z/, /ʒ/, /dʒ/, /m/, /n/, /r/, /l/ และหน่วยเสียงสระทั้งหมด (Vowel phoneme) ตัวอย่างเช่น robbed /rɒbd/, badged /bædʒd/, occurred /əˈkɔ:əd/, *played /pleɪd/ เป็นต้น ยกเว้น หน่วยเสียง /d/ ซึ่งเป็นเสียงก้อง (Voiced) ไม่ต้องออกเสียง /d/ ออกเสียงว่า /ดี/ ตามกฎนี้ *หน่วยเสียงสระท้ายคำทั้งหมดที่เติม /ed/ เป็นเสียงก้อง (Voiced) ให้ออกเสียง /d/ ออกเสียงว่า /ดี/

- /ed/ ออกเสียงเป็นเสียง /ɪd/ ออกเสียงว่า /อิด/ เมื่อ /ed/ ตามหลังคำกริยาของหน่วยเสียงที่เสียงก้อง (Voiced) และเสียงไม่ก้อง (Voiceless) คือเสียง /t/ และ /d/ เท่านั้น ตัวอย่างเช่น wanted /wɒntɪd/, needed /niːdɪd/ เป็นต้น

ข้อยกเว้นการออกเสียง /ed/

การเติม /ed/ ในคำกริยา (ช่องที่ 2) Verb หรือคำกริยา (ช่องที่ 3) Past participle เป็นเรื่องปกติของคำกริยาที่ผันไปตามกาลเวลา แต่มีคำคุณศัพท์ (Adjective) บางคำที่มีรูปเหมือนคำกริยาโดยการเติม /ed/ เข้าไปในคำกริยาทำให้เป็นคำคุณศัพท์ ซึ่งจะไม่ออกเสียงตามกฎของเสียงก้อง (Voiced) และเสียงไม่ก้อง (Voiceless) แต่ทั้งหมดของคำคุณศัพท์ที่เติม /ed/ จะออกเสียงเป็น /ɪd/ อ่านออกเสียงว่า /อิด/ ทุกคำ ตัวอย่างเช่น He is a loved man. คำว่า loved ออกเสียงว่า /lʌvɪd/ “เลิฟวิดู” กล่าวคือ คำว่า “loved” ทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์

ผลการวิเคราะห์

ผลรวมทั้งหมดของการออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียง /s/ และ /ed/ โดยทดสอบกับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ที่กำลังเรียนวิชาสัทศาสตร์และสรีรศาสตร์ รหัสวิชา 1531116 จำนวน 30 คน ซึ่งพยัญชนะเสียง /s/ ที่สามารถเติมท้าย (Suffix) พยัญชนะภาษาอังกฤษได้เพียง จำนวน 21 เสียง

ภาพประกอบที่ 1 เสียงท้าย /s/

จากภาพประกอบที่ 1 พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียง /s/ ที่ตามหลังเสียงไม่ก้อง (Voiceless) จำนวน 5 เสียง ผิดพลาดเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 15.3 ตามหลังเสียงก้องเสียง /z/ (Voiced) จำนวน 10 เสียง ผิดพลาดเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 100 (ออกเสียงผิดทั้งหมด) และตามหลังเสียงเสียดแทรกกลุ่ม (Sibilants) เสียง /ɪz/ จำนวน 6 เสียง ผิดพลาดเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 38.2 เหตุผลที่ออกเสียงผิดพลาดน้อยในเสียงไม่ก้องเสียง /s/ เนื่องจากนักศึกษาค้นเคยกับเสียงและรูปของตัวอักษรที่คล้ายกับเสียงในภาษาไทยเสียง /ส/ ตามด้วยเสียงเสียดแทรกกลุ่มที่ผิดพลาดน้อยตามลำดับ และเสียงท้ายที่มีความผิดพลาดทั้งหมดคือเสียงก้อง /z/ เนื่องจากเสียงเหล่านี้ นักศึกษาไม่สามารถจดจำเสียงที่แท้จริงได้ตามหลักการออกเสียงย่อย (Allophone) นั้นเอง

พยัญชนะท้ายเสียง /ed/ ที่สามารถเติมท้าย (Suffix) กับพยัญชนะท้ายคำที่เป็นคำกริยาในอดีต (Past และ Past participle tense) ได้เพียง 21 เสียง

ภาพประกอบที่ 2 เสียงท้าย /ed/

จากกราฟเบื้องต้นพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียง /ed/ ที่ตามหลังเสียงไม่ก้องเสียง /t/ (Voiceless) จำนวน 7 เสียง ผิดพลาดเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 85.2 ตามหลังเสียงก้อง (Voiced) เสียง /d/ จำนวน 11 เสียง ผิดพลาดเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 93.3 ตามหลังเสียงกลุ่มพิเศษเสียง /ɪd/ จำนวน 2 เสียง ผิดพลาดคิดเฉลี่ยเป็นร้อยละ 66.6 จากผลวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเสียง /ɪd/ ผิดพลาดน้อยที่สุด เพราะส่วนใหญ่เป็นเสียงที่นักศึกษาค้นเคยและอ่านออกเสียงง่าย ซึ่งคนไทยสามารถแยกพยางค์เสียง tast + ed

และเสียง end + ed ได้ ส่วนเสียงที่ผิดพลาดเสียงก้อง /d/ และเสียงไม่ก้อง /t/ เป็นเสียงที่ผิดพลาดมากตามลำดับ เพราะฉะนั้นนักศึกษาไทยไม่คุ้นเคยกับการออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียง /d/ และ /t/ เมื่อเติมเสียง /ed/ หลังคำกริยา และเสียงเหล่านี้ไม่ปรากฏอยู่ในระบบเสียงในภาษาไทยด้วย ถึงแม้ว่าในภาษาไทยจะมีพยัญชนะท้ายคำก็ตาม แต่ก็เป็นเสียงที่ไม่ถูกปล่อยออกมา (Unreleased sound) เหมือนในภาษาอังกฤษ

ดังนั้น กลวิธีที่นักศึกษาใช้ในการระงับการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำเสียง /s/ และ /ed/

หลังจากผู้เขียนได้วิเคราะห์การออกเสียงของนักศึกษาแต่ละเสียงแล้วจึงพบว่า กลวิธีที่นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจใช้ในการระงับการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ /s/ และ /ed/ นักศึกษาได้ใช้กลวิธีต่างๆ เพื่อระงับการออกเสียง เพื่อให้ง่ายต่อการออกเสียงตามที่ตนเองสามารถออกเสียงได้ และเหตุผลนี้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางเสียง (Phonological changes) ที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในระดับโครงสร้างพยางค์ด้วยเช่นกัน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การตัดเสียง (Deletion) /s/, /z/, /lz/, /t/, /d/, /ld/ เป็นการไม่อ่านออกเสียงนั้นๆ ตัวอย่างเช่น stops → stop \emptyset , robs → rob \emptyset , buzzes → buzz \emptyset , hoped → hope \emptyset , begged → beg \emptyset , tasted → taste \emptyset เป็นต้น

2. การแทนที่ (Replacement) คือการใช้เสียงที่ใกล้เคียงกันมากที่สุดจากการแทรกแซงจากภาษาแม่ที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงเสียง /z/ → /s/ เช่น arms (z) → arms (s), guns (z) → guns (s), gives (z) → gives (s) และ /ld/ → /d/ เช่น tasted (ld) → tasted (d), ended (ld) → ended (d) เป็นต้น ซึ่งในระบบเสียงภาษาไทยไม่ปรากฏเสียง /z/ แต่เสียงที่ใกล้เคียงที่สุดคือเสียง /s/ ซึ่งปรากฏอยู่ในระบบเสียงภาษาไทย ส่วนเสียง /ld/ → /d/ เป็นเพราะนักศึกษารู้กฎการออกเสียงมาบ้างแล้ว จึงคุ้นเคยกับเสียง /d/ ท้ายคำ และสามารถออกเสียงตามรูปที่ปรากฏในคำนั้นๆ ได้

3. เห็นอย่างไรก็อ่านอย่างนั้น (Shallow orthography หรือ Phonemic orthography) เป็นการสะกดคำจากตัวพยัญชนะและสระโดยแยกพยางค์ออกเห็นได้ชัด เช่น bathes อ่านว่า “บาสฺ” → ba-thes อ่านว่า “บา-เธส”, gives อ่านว่า “กีฟฺ” → gi-ves อ่านว่า “กีฟ-เฟส”, hoped อ่านว่า “โฮปฺ” → ho-ped อ่านว่า “โฮป-เป็ด”, talked อ่านว่า “ทอคฺ” → tal-ked อ่านว่า “ทอค-เค็ด” เป็นต้น

4. การเพิ่มเสียง (Insertion) เป็นการเพิ่มเสียงสระ /e/ “เอ” และ /ə/ “เออะ” เข้าระหว่างพยัญชนะสองตัวและทำให้คำนั้นออกเสียงแยกเป็นอีกพยางค์หนึ่ง เช่น bathes /ba:ts/ อ่านว่า “บาสฺ” → ba-thes /ba:tes/ อ่านว่า “บา-เธส” หรือ /ba:təs/ “บา-เธส”, hoped /həʊpt/ อ่านว่า “โฮปฺ” → ho-ped /həʊ-pet/ อ่านว่า “โฮ-เป็ท” หรือ /həʊ-pət/ “โฮ-เป็ท”, paged /peɪdʒd/ อ่านว่า “เพจดฺ” → pa-ged /peɪ-dʒed/ อ่านว่า “เพจ-เจ็ด” หรือ /peɪ-dʒəd/ “เพจ-เจ็ด”

บทสรุป

การออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนภาษาต่างประเทศของคนไทย ซึ่งทักษะการพูดจะส่งผลไปยังทักษะการฟังด้วย หากไม่ทำความเข้าใจและเรียนรู้อย่างจริงจัง ปัญหาเหล่านี้จะไม่หมดไปกับระบบการศึกษาไทยอย่างแน่นอน ถึงแม้ว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษจะเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษาที่ดีขึ้น แต่ยังเป็นสิ่งสำคัญระดับต้นๆ ที่จะไม่สามารถขาดทักษะนี้ได้ บทความนี้ได้ทดสอบกับนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 30 คน ปีการศึกษา 2563 ผลปรากฏว่านักศึกษามีข้อผิดพลาดในการออกเสียงเป็นจำนวนมาก ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ คือ 1) วิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษท้ายคำเสียง /s/ และ /ed/ ที่มีต่อการแทรกแซงทางด้านภาษาศาสตร์ พบว่า นักศึกษามีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียง /s/ ประกอบด้วยหน่วยเสียงย่อย [z] ผิดพลาดมากที่สุดเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 100 หน่วยเสียงย่อย [lʒ] รองลงมาเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 38.2 หน่วยเสียงย่อย [s] ผิดพลาดน้อยที่สุดเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 15.3 ปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียง /ed/ ประกอบด้วยหน่วยเสียงย่อย [d] ผิดพลาดมากที่สุดเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 93.3 หน่วยเสียงย่อย [t] รองลงมาเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 85.2 หน่วยเสียงย่อย [ld] ผิดพลาดน้อยที่สุดเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 66.6 2) กลวิธีที่นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจใช้ใช้ในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ /s/ และ /ed/ ประกอบไปด้วย การตัดเสียง (Deletion) การแทนที่ของเสียง (replacement) การเห็นอย่างไรก็อ่านอย่างนั้น (Shallow orthography) และการเพิ่มเสียง (Insertion) ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจเกิดจากการขาดความรู้เรื่องการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษท้ายคำ /s/ และ /ed/ ซึ่งมาจากการแทรกแซงของภาษาแม่ สอดคล้องกับ ศิริรัตน์ ชูพันธ์ อรรถพลพิพัฒน์ (2560) ที่กล่าวว่า การออกเสียง /s/ ถูกต้องมากที่สุดเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 47.4 และ อาภาพรรัช เรืองกุล (2563) กล่าวว่านักศึกษามีปัญหาในการออกเสียงท้าย /t/ มากที่สุด ออกเสียงได้เพียง 49.38% รองลงมาคือเสียง /d/ ออกเสียงได้เพียง 63.63% และเสียง /ld/ ง่ายที่สุด ออกเสียงได้ 70.90% การแก้ไขปัญหาเบื้องต้นคือ

การสอนการออกเสียงในระดับชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา รวมถึงนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยอย่างจริงจัง ถึงแม้ว่าจะมีชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษาไม่เพียงพอก็ตาม แต่ก็สามารถแก้ไขได้จากครูคนไทยที่จบตรงวุฒิวิชาเอกภาษาอังกฤษ หรือครูที่จบไม่ตรงวุฒิได้อบรมการออกเสียงที่ถูกต้อง สิ่งเหล่านี้ต้องค่อยๆ ฝึกฝนและแนะนำโดยไม่ต้องทำให้เด็กนักเรียนอาย หรือเสียหน้ามากเมื่อแก้ไขการออกเสียงผิด คิดา เขียมขันติถาวร. (2555: 121) แนะนำว่าสิ่งแรกที่ครูสอนภาษาอังกฤษต้องคำนึงถึงคือ อย่าพยายามแก้ไขการพูดผิดมากจนเกินไปเพราะจะทำให้เด็กอายไม่กล้าออกเสียงอีก ถึงแม้ว่าค่าเฉลี่ยร้อยละ 50 ต้องการให้ครูแก้ไขการออกเสียงผิด และค่าเฉลี่ยร้อยละ 44 ตอบว่าพวกเขาสามารถจำคำที่ได้รับการแก้ไขได้อย่างแม่นยำ เมื่อได้รับการแก้ไขทันทีที่พูดผิด แต่มีเด็กจำนวนไม่น้อยที่รู้สึกอายเมื่อมีการแก้ไขคำผิดบ่อยครั้ง และนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจที่ได้รับการทดสอบการออกเสียงในครั้งนี้ ยังปรากฏการออกเสียงภาษาอังกฤษหยาบคำ /s/ และ /ed/ ผิดพลาดในระดับที่สูง ถึงแม้ว่าจะเรียนวิทยาศาสตร์แล้วก็ตาม นักศึกษาจำเป็นต้องหาวิธีการจดจำแบบฉบับของตัวเองเพื่อให้เข้าใจเรียนรู้ได้ง่ายขึ้นและให้อยู่ในรูปแบบธรรมชาติไม่กดดันตัวเอง จริญญาวิไล จริญญา (2555: 69-70) กล่าวว่า การเรียนรู้ของภาษานั้นไม่ว่าวัยใด หากได้สรุปกฎเอาเองย่อมทำให้จดจำได้แม่นยำและใช้ภาษาได้คล่องแคล่ว

เอกสารอ้างอิง

- จริญญาวิไล จริญญา. (2555). **ภาษาศาสตร์เบื้องต้น**. (พิมพ์ครั้งที่ 5). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ปารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร. (2552). **การออกเสียงสระและเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ**. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: ด่านสุทธากา
รพิมพ์ จำกัด. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คิดา เขียมขันติถาวร. (2555). **ความรู้เบื้องต้นที่ครูสอนภาษาอังกฤษควรรู้เกี่ยวกับการออกเสียง**. กรุงเทพฯ: แอดทีฟ พรีน จำกัด.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริรัตน์ ชูพันธ์ อรรถพลพิพัฒน์. (2560). การออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
วารสารมนุษยศาสตร์ Humanities Journal, 24(1), 222-250.
- นันทนา รณเกียรติ. (2555). **สัทศาสตร์เพื่อการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: เอ็มแอนด์ เอ็ม เลเซอร์พรีนซ์ จำกัด.
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อภาพรรษ์ เรืองกุล. (2563). ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคำที่ลงท้ายด้วย ed ของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี. **วารสาร
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี**, 9(1), 39- 55.
- Cambridge Advanced Learner's Dictionary. (2008). 3rd Edition, Cambridge: Cambridge University Press.
- Crystal, D. (2003). **A dictionary of Linguistics & Phonetics**. 5th edition. Blackwell Ltd.
- Fromkin et al. (2003). **An introduction to Language**. 7th edition. Thomson; Wadsworth, New York: Holt-Saunders.
- Kelly, G. (2007). **How to teach pronunciation**. Malaysia, Longman.
- Thomma, A. & Pramodini, N. D. (2020). **Challenges of learning English consonants by Thai speakers**. 6th
**National
Language Conference-2020**. Sambalpur University & Institute of Odia Studies and Research (India). 23-26
February 2020. pp30.